

Hồi 523

Nguy hiểm giao dịch

Lưu Dụ ngồi trong đại đường, dùng điểm tâm mà lòng cứ nghĩ đầu đầu.

Một đêm dài dằng dặc đã trôi qua, vậy mà gã chỉ ngủ được hai canh giờ.

Khi Lý Thục Trang trúng kế mất mạng, thành Kiến Khang rơi vào tình trạng hỗn loạn, gã sẽ thông qua Vương Hoảng - người bằng hữu cao môn thân thiết của gã, cung cấp thông tin quan trọng nhất cho quyền quý Kiến Khang, đó là nếu Lưu Dụ gã chiếm được Kiến Khang, sẽ tiếp tục cai trị theo kiểu Tạ An và Tạ Huyền, thực hiện quốc sách "trấn chi dĩ tịnh". Tất cả lấy ổn định làm trọng, cho nên Lưu Dụ tuyệt không phải là kẻ phá hoại chế độ cao môn mà là người bảo vệ họ.

Muốn đưa ra quyết định này không dễ, gã phải trải qua một cuộc giằng xé trong nội tâm. Nhưng gã không có sự chọn lựa nào khác. Gã chán ghét lối sống xa hoa phù phiếm của các đại tộc cao môn, gã càng không ưa cuộc sống cung đình xa cách với bình dân, bóc lột tận xương tủy người dân để duy trì cuộc sống sang trọng, nhưng khi gã trở thành Nam phương chân chủ, gã là một phần tử trong số họ, ý nghĩ này khiến gã mâu thuẫn. Sinh tử vinh nhục của cá nhân đối với Lưu Dụ có lẽ không quan trọng lắm, thậm chí đến lúc này gã vẫn không hề nghĩ tới điều đó. Nhưng gã phải suy nghĩ cho những người đi theo mình, chẳng hạn như Giang Văn Thanh, Đồ Phụng Tam, Khoái Ân, Ngụy Vĩnh Chi, Khổng Tĩnh, cho đến từng huynh đệ Hoang nhân đã từng sống chết với gã từ Biên Hoang Tập đến đây, mỗi Bắc Phủ binh liều mạng cho gã. Đây không còn là chuyện của cá nhân nữa. Nếu Lưu Dụ tiêu đời, kết cuộc của họ cũng rất bi thảm.

Suy nghĩ thêm một bước, giả sử Giang Văn Thanh sinh cho gã đứa con trắng trẻo múp míp dễ thương, mà Lưu Dụ có điều gì bất trắc, thê nhi của gã sẽ gặp tai ương trước tiên. Trong cuộc đấu tranh quyền lực kịch liệt này, nhân tính hoàn toàn bị tiêu diệt, chỉ còn lại cuộc đấu tranh sống chết.

Hoàn Huyền đang ở vị trí này, mà gã trở thành người duy nhất có tư cách khiêu chiến Hoàn Huyền, hơn bất cứ lúc nào hết gã cảm nhận được mối nguy khi ở trên cao của Hoàn Huyền, bởi vì Hoàn Huyền chính là tấm gương trong tương lai của gã. Gã càng lúc càng hiểu lời của Đồ Phụng Tam, khi người đang ở vị trí đó, cần phải làm chuyện vị trí đó nên làm. Cho nên vì lợi ích của những người theo gã, sự được mất của cá nhân không còn là quan trọng

nhất, lúc cần thiết thì phải hi sinh và nhượng bộ. Là một người dân thường áo vải, tuy căm ghét tác phong của cao môn đại tộc, nhưng vì đại cuộc, gã phải thỏa hiệp, một khi gã đã phát ra thông tin thỏa hiệp với các cao môn đại tộc, gã phải giữ lời hứa, nếu không sẽ trở thành người phụ nghĩa. Điều duy nhất gã có thể kiên trì là mãi mãi không bị chinh phục đồng hóa với tác phong của cao môn và hoàng triều Kiến Khang. Sau khi ổn định chính cuộc, gã sẽ dựa vào những bậc chí sĩ như bọn Lưu Mục Chi để thực hiện cải cách xã hội một cách kiên trì và chậm rãi, có thể làm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, như vậy mới không phụ lòng mong mỏi của muôn dân, gã cũng có thể ăn nói với Huyền soái.

Ý nghĩ này khiến gã thoải mái hơn một chút.

Gã nhớ đến Tạ Chung Tú, nàng là một hóa thân khác của Đạm Chân, có nàng, tựa như có thể bù đắp nỗi tiếc nuối lớn nhất mà quá khứ để lại. Bây giờ gã đang nắm binh quyền, không giống như một nhân vật tép riu đang tìm kiếm sinh tồn như trước kia nữa, chỉ cần đánh bại Hoàn Huyền, gã có thể trở thành bá chủ nắm quyền ở miền Nam, có lên ngôi đế hay không, hoàn toàn theo ý của gã. Trong tình huống như thế, nàng còn có thể từ chối gã sao?

Gã vốn đã chẳng còn tham vọng đối với Tạ Chung Tú, nhưng đột nhiên tham vọng ấy sống lại, thiêu đốt cõi lòng gã. Nàng đang để ý đến gã, nếu không đâu thể nào tự đưa thân vào, cũng đâu thể nào nhìn gã với ánh mắt cháy bỏng ấy. Đêm ấy nàng từ chối gã, có lẽ là vì nguyên nhân khác. Gã cũng từng hận nàng, nhưng càng hiểu hơn rằng mình vẫn yêu nàng, không hề bị ngăn cách bởi giai cấp. Khi gã trở thành cử ngũ chí tôn, hố sâu ngăn cách ấy chẳng còn tác dụng gì đối với gã nữa. Gã phải nên làm sao?

“Hà Vô Ky tướng quân cầu kiến đại soái!”.

Lưu Dụ bình tĩnh, thoát khỏi cơn suy nghĩ mông lung, thấy Hà Vô Ky thi lễ ngồi xuống một bên bàn. Lưu Dụ hân hoan hỏi: “Không phải có việc gì gấp chứ?”.

Ánh mắt Hà Vô Ky hiện vẻ đau đớn, nói: “Tang lễ của Lưu Lao Chi thống lĩnh sẽ cử hành vào ngày mai, tất cả đều đã chuẩn bị tốt”.

Lưu Dụ gật đầu: “Ta sẽ đích thân chủ trì. Nhập thổ vi an, Vô Ky cần phải biến bi phần thành sức mạnh”.

Hà Vô Ky lặng lẽ một chốc, nói: “Mặt tướng đại diện mọi người, hy vọng Lưu soái tự lập thành đại thống lĩnh của Bắc Phủ binh chúng ta trong tang lễ để danh chính ngôn thuận lãnh đạo chúng tôi, kế thừa di chí của Huyền soái”.

Bản thân Lưu Dụ chưa từng nghĩ đến chuyện này, trong lòng dâng lên cảm giác khó nói, cũng biết không thể làm cho thủ hạ thất vọng. Đồng ý nói: "Cứ làm như vậy!".

Hà Vô Ky cả mừng bước ra. Nhìn theo bóng dáng Hà Vô Ky khuất dần sau cánh cửa, tâm hồn Lưu Dụ lại bay về Kiến Khang, con đường phía trước tuy gian vất vả, nhưng chướng ngại ngăn trở gã trả thù Hoàn Huyền đã biến mất, điều còn lại là phải xem gã vận dụng sức mạnh trong tay mình như thế nào để nhổ cỏ tận gốc Hoàn Huyền.

Gã một lần nữa lại nhớ đến Tạ Chung Tú. Nếu không lấy được nàng, chắc chắn sẽ là một chuyện đáng tiếc ngoài chuyện mất Đạm Chân.

oOo

Kiến Khang, Yến Tước hồ.

Đồ Phụng Tam ẩn mình trong rừng rậm, giám sát tình hình của tòa tiểu đình trên bờ hồ, không lâu trước đó, trong tòa tiểu đình này, y bị Nhậm Thanh Thị thuyết phục, dắt y thị đi gặp Lưu Dụ. Y đợi gần hai canh giờ nhưng vẫn còn kiên nhẫn. Nhân lúc này y còn ôn lại Đan đạo chi học mà Nhậm Thanh Thị đã truyền cho y. May mà y không cần nhớ hai mươi bốn cách chế luyện đan phương, chỉ cần nhớ kỹ năm trong số đó, rồi y kế hành sự, ứng phó với Lý Thục Trang.

Sau khi được Nhậm Thanh Thị khéo léo cải trang, tóc của y trở nên đen bóng, da dẻ mịn màng như trẻ con, hết như biến đổi thành người khác, đôi tai của y trở nên dài hơn, mũi cao hơn một chút, thay đổi không lớn lắm, nhưng khi y nhìn vào gương, suýt tí nữa đã không nhận ra mình, không thể không phục sát đất tài dị dung của Nhậm Thanh Thị.

Mặt trời đã hạ về tây, màn đêm buông xuống, gió lạnh thổi ào ào, gần xa không thấy bóng người, đột nhiên có một bóng người xuất hiện bên cạnh tiểu đình, không hề có hiện tượng gì báo trước khiến Đồ Phụng Tam cũng không khỏi thất kinh. Võ công của Lý Thục Trang ngoài dự liệu của y. Lý Thục Trang thần nhiên ngừng lại ở bậc tam cấp của tòa tiểu đình, nhìn về phía chỗ Đồ Phụng Tam đang ẩn thân hết như đã có cảnh giác, nhờ vậy Đồ Phụng Tam có thể nhìn thấy được hoa dung của ả. Lần đầu tiên Đồ Phụng Tam mới thấy ả, trong lòng thầm khen, nhủ rằng, hèn gì ả có thể làm điên đảo chúng sinh, đúng là có mị lực phi phàm. Tuy y không háo sắc, nhưng không phải là không có kinh nghiệm với nữ nhân, vừa nhìn đã biết ả mị cốt thiên sinh, là cực phẩm mà nam nhân mơ tưởng.

Ả mặc bộ kinh trang bó sát người màu đen, tôn lên cơ thể đầy đặn của ả, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết, người không xao động chắc chắn chẳng phải là nam nhân bình thường. Đồ Phụng Tam cảm thấy ả cố ý ăn mặc quyến rũ, mục đích là mê hoặc Quan Trường Xuân mà ả tưởng rằng là "Sắc quỷ", ý nghĩ đó khiến Đồ Phụng Tam cảm thấy kích thích, có cảm giác như chơi với lửa.

Lý Thục Trang ung dung nói: "Quan huynh đã đến đây, sao không hiện thân tương kiếm?".

Giọng nói của ả thoát trầm mà tràn trề sức hút, phù hợp với phong vận độc đáo của ả.

Đồ Phụng Tam cười rộ lên, bước ra khỏi rừng rậm, nhìn lom lom từ trên xuống dưới người ả với đôi mắt tham lam, y đang tỏ vẻ như đang mê mẩn trước sắc đẹp của ả, tay bắt sau lưng bước tới, cười hì hì nói: "Thanh đàm nữ vương quả nhiên danh đồn không ngoa, đúng là cực phẩm trong cõi người, Trường Xuân này giỏi nhất là thuật xem nữ nhân, được ta bình phẩm, phu nhân nên lấy làm tự hào".

Khi đang nói thì đã bước lên tòa phương đình, chỉ còn cách ả nửa trượng, lúc này y để lộ dục vọng tham lam của mình mà không hề kiêng dè. Ánh mắt Lý Thục Trang lộ thần sắc mỉa mai, rồi lại nhoẻn miệng cười, liếc mắt nhìn y nói: "Quan đạo huynh quả nhiên là hữu đạo chi sĩ, thần thái bất phàm, không khiến Thục Trang thất vọng! Đáng tiếc không có rượu, nếu không đêm nay chúng ta sẽ ngồi bên hồ uống rượu tâm sự".

Đồ Phụng Tam thầm phục trong lòng, nhưng đối tượng không phải là Lý Thục Trang mà là Nhậm Thanh Thị. Nhậm Thanh Thị thiết kế hình dạng bên ngoài cho mình trở thành một bậc Đan sư trác tuyệt đã luyện đan đắc đạo, nhờ vào đan dược chữa trị bệnh, dưỡng tinh thần, an hồn phách, ích khí minh mục, kéo dài tuổi thọ.

Phải biết Lý Thục Trang sở dĩ trở thành thương nhân cung cấp Ngũ Thạch tán lớn nhất Kiến Khang chính là nhờ ả lấy được mười hai loại đan phương từ chỗ Nhậm Dao, luyện ra Ngũ Thạch tán có hại ít nhất, rồi cạnh tranh với các loại Ngũ Thạch tán kém chất lượng khác. Bộ dạng bây giờ của Đồ Phụng Tam càng có sức thuyết phục đối với Lý Thục Trang hơn muôn ngàn lời nói. Đồ Phụng Tam cười ngạo mạn, lấy ra một cái bình sứ, đặt giữa bàn, nói: "Đan sa chi đạo bát đại tinh thâm, bốn nhân dựa vào sức một mình, đi gặp danh sư trong khắp thiên hạ, sau khi thu lượm đã nghiệm chứng nhiều lần, sáng tạo ra "Hoàng Kim tam thập lục đan phương", gồm thâu hết Ngũ Thạch tán chi đạo. Ngũ Thạch ý muốn nói tinh túy của ngũ thạch: Đơn sa, thái dương huỳnh hoặc chi tinh; Tử thạch, thái Âm thần tinh chi tinh; Tạng thanh, thiếu dương tế tinh chi tinh; Hùng hoàng, hậu thượng trấn tinh chi tinh; Khuê thạch, thiếu âm thái bạch chi tinh, ngũ tinh này có thể khiến người ta trường sinh bất tử".

Lại cười nói: “Uống rượu với tri kỷ ngàn ly vẫn còn ít, nếu có thể thật sự uống được ngàn ly, chắc chắn sẽ trúng độc của tử tinh, nhưng nếu phu nhân uống được đàn tán trong bình của ta, đảm bảo sẽ lập tức thấy được hiệu quả, lâng lâng như trên cõi tiên, có rượu hay không cũng không thành vấn đề, phu nhân có dám thử không?”.

Lý Thục Trang ngồi xuống ghế đá, ánh mắt dừng lại ở chiếc bình nhỏ, phát sáng lấp lánh, nói: “Có phải trong bình chứa Ngũ Thạch tán được luyện thành từ hai mươi bốn loại đan phương khác hay không?”.

Đồ Phụng Tam ngồi xuống đối diện với ả, mỉm cười: “Trong bình có năm viên ngũ linh đơn, mỗi viên khác nhau, được luyện bằng những phương pháp và phối phương khác nhau, mỗi loại đều có công hiệu riêng, không biết có tương đồng với đàn tán của phu nhân hay không, phu nhân thử sẽ biết ngay”.

Sắc mặt Lý Thục Trang đỏ ửng, khiến cho ả trông quyến rũ hơn, ả đưa ánh mắt nhìn về phía Đồ Phụng Tam, khẽ nhú mày nói: “Tại sao Quan đạo huynh lại muốn Thục Trang lập tức uống vào? Khiến Thục Trang bất giác nghi ngờ trong bình là xuân dược loại nặng, lỡ Thục Trang uống vào sẽ trở nên không kìm được mình, lòng xuân lả loi, hiến thân cho đạo huynh, mặc cho đạo huynh muốn làm gì thì làm, không phải đạo huynh đã chiếm hết tiện nghi của người ta rồi sao?”.

Đồ Phụng Tam thầm kêu lợi hại, dẫu cho mình có lòng khác, một lòng muốn đối phó với ả, nhưng cũng phải ngất ngây trước thần thái quyến rũ động lòng người mà phát tác dục niệm. Lý Thục Trang cao minh ở chỗ là ả tỏ ra lả loi, mà trái lại luôn giữ tư thế nghiêm nghị không thể xâm phạm, lời lẽ thì cực kỳ mời mọc, cộng lại thì trở thành sức quyến rũ cao độ.

Đồ Phụng Tam thầm nhủ cả trò lừa đảo này là do một tay Nhậm Thanh Thị sắp đặt, y chỉ là kẻ chấp hành, may là như thế, y không cần “tùy cơ ứng biến”, để mặc cho tâm trạng của cá nhân phát triển theo kế hoạch. Mà Nhậm Thanh Thị đã sớm đoán được Lý Thục Trang sẽ quyến rũ y, Đồ Phụng Tam biết rõ mình nên ứng phó thế nào.

Thật ra Nhậm Thanh Thị thông qua y để đấu trí với Lý Thục Trang, bởi vì Nhậm Thanh Thị chẳng những phải tranh thủ sự sủng ái của Lưu Dụ mà còn phải giành lấy vị trí của Lý Thục Trang.

Thần thái mê mẩn của Đồ Phụng Tam biến mất, thần quang hai mắt lấp lánh, thần nhiên nói: “Phu nhân yên tâm! Quan Trường Xuân này hành tẩu giang hồ hơn ba mươi năm, đã hiểu lòng người hiểm ác, cho nên xưa nay công tư rõ ràng. Lần này Quan mỗ nhận được truyền thư của Nhậm hậu, biết phu nhân tìm mọi cách để giành lấy hai mươi bốn bí phương còn lại. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, mới quyết định đến Kiến Khang gặp phu nhân. Cho nên lần

này ta đến đây không phải để cầu sắc mà là để cầu tài. Phu nhân không cần lo lắng trong bình là xuân được chứ không phải linh đan, sau khi Quan mỗ được tài, mặc sức chọn lựa mỹ nữ, cần gì mạo hiểm chiếm đoạt phu nhân?”.

Lý Thục Trang lộ vẻ ngạc nhiên, hoàn toàn không ngờ một tên “Sắc quỷ” theo lời Nhậm Thanh Thị lại có thể thấy sắc không mê, nhú mày nói: “Thật quý hóa, đạo huynh mau mẫn, Thục Trang cũng không cần nói nhiều nữa, cứ việc đưa ra điều kiện, chỉ cần Thục Trang có thể làm được, sẽ thỏa mãn đạo huynh”.

Rồi thẹn thùng cúi đầu nói: “Dù cho trong các điều kiện của đạo huynh có cả thân thể của Thục Trang, Thục Trang cũng sẽ suy xét cẩn thận. Thục Trang cũng nhận ra đạo huynh là người hiểu biết”.

Trước mặt Đồ Phụng Tam như hiện ra một bức họa đồ mỹ nữ đang động xuân tình, nhưng không hề có chút lảng loạn, không khí trong tòa tiểu đình như nóng bỏng, khiến một khát vọng gì đó nảy sinh trong lòng y. Trải nghiệm đau đớn trên con đường tình thời trẻ tuổi khiến Đồ Phụng Tam sợ tình yêu, sợ bị thương, cho nên dù sau này có vô số mỹ nữ ngã vào lòng, y vẫn kìm chế tình cảm của mình, chỉ có một ngoại lệ duy nhất là Kỷ Thiên Thiên. Nhưng ngay lúc này y lại bị Lý Thục Trang khơi dậy thứ tình cảm đã chôn vùi sâu trong đáy lòng từ lâu, trong một khoảng thời gian rất dài, y chưa bao giờ nảy sinh nguyện vọng này.

Đồ Phụng Tam giật mình, biết được ả mỹ nữ phong tình lẳng lơ đang giở thuật quyến rũ cao minh, nếu không cảnh giác, nhất thời bất cẩn cũng sẽ bị sa vào vòng vây của ả.

Tất cả đều nằm trong dự liệu của Nhậm Thanh Thị. Nhậm Thanh Thị đã từng cảnh cáo y, mục tiêu cao nhất của Lý Thục Trang là khống chế y, để y luyện đan chế dược cho mình. Đối với Lý Thục Trang, Quan Trường Xuân tuyệt đối là một nhân tài không ai thay thế nổi.

Tuy biết rõ Lý Thục Trang đang lợi dụng mình, nhưng chỉ cần nghĩ mình giả vờ cứng rắn, thì có thể tận hưởng mỹ nhân này, trong lòng cũng không kìm được xao động, từ đó có thể thấy uy lực trong thuật quyến rũ của Lý Thục Trang ảnh hưởng đến tâm trạng của y.

Đồ Phụng Tam mỉm cười: “Quan Trường Xuân chưa bao giờ là người biết điều, nếu phu nhân thật sự nghĩ như vậy, e rằng sẽ rất thất vọng”.

Lý Thục Trang khẽ mỉm cười, nụ cười ấy pha lẫn chút e thẹn, hệt như chính ả đang rơi vào lưới tình, mặt lộ vẻ giận dữ, đem lại cho người ta cảm giác ngất ngây. Khẽ nói: “Nô gia nói đạo huynh biết lý lẽ, ý là muốn nói đạo huynh tinh thông thuật ngự nữ, nô gia thật hy vọng trên đời có nam nhân có thể chinh phục được nô gia! Đạo huynh cho rằng nô gia là nữ nhân nguy hiểm, chắc là không sai lắm đâu, nô gia tự biết không phải là một nữ nhân dễ bị thuần phục. Nhưng đạo huynh đã từng gặp một nữ nhân như nô gia chưa? Nếu bỏ lỡ sẽ mãi

mãi không nếm được mùi vị của Lý Thục Trang này. Nô gia có thể để mặc cho đạo huynh cho uống xuân dược, ít nhất trong một khoảng thời gian, đạo huynh có thể hoàn toàn khống chế nô gia, dù có làm gì nô gia, nô gia cũng không phản đối, dốc hết sức mình hầu hạ đạo huynh”.

Đồ Phụng Tam thầm kêu cứu mạng, bản lĩnh dụ dỗ nam nhân của nữ nhân này thật là cao minh đến nỗi khiến người ta sợ hãi, mấy câu đơn giản đó được ả nói ra với giọng nói dịu dàng mềm mỏng, thật sự đầy sức quyến rũ. May mà mình không mang theo viên xuân dược nào, nếu không đã thử xem sao. Y giả vờ thắc mắc, nói: “Kiến Khang có nhiều danh sĩ, nếu phu nhân cần nam nhân, đảm bảo bên ngoài Hoài Nguyệt lâu sẽ xuất hiện một dòng người, tại sao phu nhân chỉ để ý đến Quan Trường Xuân này? Chao ôi! Lần này ta chỉ muốn mua bán công khai chứ không muốn chuốc thêm phiền phức, phu nhân có hiểu chưa?”.

Lý Thục Trang ngưng thần nhìn y, ánh mắt như cháy bỏng, quyến rũ đến cực điểm, khẽ nói: “Đạo huynh có biết nô gia ghét nhất là bọn cao môn danh sĩ cử hay giả vờ giả vịt. Từ xưa đến giờ Thục Trang ghét nhất là những người giương ngọn cờ đạo đức, làm ra vẻ thể thiên hành đạo, tự xem mình là tiêu chuẩn đạo đức cao nhất. Người như đạo huynh hợp ý với nô gia nhất. Nô gia thật lòng với đạo huynh, chúng ta chẳng những sẽ là đối thủ tốt trên giường mà còn là người hợp tác tốt nhất. Chỉ cần đạo huynh gạt đầu, của cải mỹ nữ sẽ nằm trong tay đạo huynh. Nô gia tuyệt đối không can thiệp vào tự do của đạo huynh, mỹ nữ ở Hoài Nguyệt lâu, đạo huynh muốn ai cũng không thành vấn đề”.

Đồ Phụng Tam thầm nhủ nếu mình đúng là Quan Trường Xuân, chắc chắn đã phải đầu hàng, may mà y không phải là Quan Trường Xuân, hơn nữa y hiểu rõ mảnh khé của ả.

Bật cười nói: “Xin phu nhân đừng trêu đùa ta, phu nhân chỉ muốn hai mươi bốn loại đan phương của ta mà thôi chứ không phải mền mộ con người của ta. Trong thư Nhậm hậu cảnh cáo Quan mỗ, nếu chỉ muốn người của phu nhân, mà không phải đến làm giao dịch, vậy thì ta đừng đến Kiến Khang. Ta tin vào phán đoán của Nhậm hậu. Phu nhân đừng lãng phí thời gian ở mặt này nữa, chi bằng chúng ta cứ bàn điều kiện đi thôi!”.

Lý Thục Trang hơi ngạc nhiên, rồi bật cười ngặt nghẽo, thần thái mê người, ả thở hổn hển nói: “Đạo huynh có lòng tin đối với xuân dược mà bản thân luyện ra không? Hay là câu nói ‘phàm người luyện đan là cao thủ chế xuân dược’ không còn chính xác nữa? Chao ôi! Thấy đạo huynh có thể từ chối ta, Lý Thục Trang xin lắng nghe điều kiện của đạo huynh, hy vọng có thể làm được!”.

Đồ Phụng Tam có cảm giác nguy hiểm, tác phong hành sự của Ma môn lâu nay là hại người lợi mình, muốn giao dịch công bằng với người trong Ma môn chẳng khác gì đòi cạp lột

da, hưởng chi mình lại ra giá cao? Mà theo lời Yến Phi, Ma môn có cách tra tấn rất dã man, nếu bị Lý Thục Trang bắt sống, ả sẽ có cách khiến bất cứ trang thiết hán nào ngoan ngoãn nói lời thật. Cho nên Lý Thục Trang không dùng sắc đẹp dụ dỗ được, tiếp theo sẽ ra tay thăm dò, xem thử cân lượng của ỹ.

Đồ Phụng Tam thân nhiên nói: "Trước tiên phu nhân hãy kiểm tra ngũ linh đơn trong bình xem thử thế nào?".

Lý Thục Trang mỉm cười nhìn ỹ, hết như không nghe được lời ỹ. Đồ Phụng Tam toàn thân giới bị.

- o O o -